

Győri László

A régi szép idők

Hol van a régi szerkesztőség?
Az árkus, a ténta?

Hol, aki eljött üstökösként:
a vézna poéta?

Hol van a kávéház, a Pilvax?
Hol a divatlapok?
Obernyik, Degré, Pákh, az ifjak?
A fortélyos Vahot?

Hol csevegnek, ha iszogatnak,
ha napjukból telik?
Hol rostálják az irodalmat,
a szalon verseit?

Hol a jövődő fénye, népe?
Hol a forradalom?
Hol van Arany és Toldi képe,
mely ikercsillagon?

Kik vállon hordták, a diákok?
A *most* meg a *soha*?
Hol nézett szerte, aki látott?
És hol volt a haza?

Hol van két szava, az a kettő:
szabadság, szerelem?
Nem ejti már ki semmilyen kő,
nekünk már idegen.

Mert kő az ajka, bronz az ajka,
helyette más beszél.
Nem szeretném, ha kifakadna,
e két szó mit sem ér.

A régi szép időket élném,
a mai veszve van.
Lehetnék költő, azt remélném,
időtlen, kortalan.

Mérce

Túl édes a vérem,
egy baj sok közül.
Nem élek kenyéren,
mégis édesül.

Édesedik egyre,
hiába szedek
gyógyszert reggelente,
egyre édesebb.

Nem tudom, mi történt,
mit művel a test,
zsarnokian, önként
jön ez a kereszt.

Simán az öregség
ördögi csele?
Hogy már múlni tessék,
itt az ideje?

És már kicselezni
sehogy sem lehet?
Volt életem, ennyi,
éltem eleget?

Szememnek romlása
közelít felém,
lábam rothadása
bűzhödik belém?

Vakon tapogatnám
(láttam, hogy milyen)
betevő falatkám
mindig rossz helyen?

Katonákat tesznek
tányéromra majd?
A sötétben veszteg
hallgatom a zajt?

És hiába lesném
titkon kebledet,
tekintetem elmém
játékán lebeg?

Te, aki szemérmes
vagy, most ezután
nyugodtan vetkőzhetsz,
nem kell paraván?

Magas vércukorszint
ilyesmit jelez.
Testem, a rossz mócsing
rémessége ez.

Minden csordulattal
édesebb a lét,
a hulla is azzal
veszi kezdetét.

Édes hullaszagban
oszlik a tetem,
tehát oszlom lassan,
eltemetkezem.

Katafalk

A Nagy Buliban három lányt halálra taposott
bűntelen a falka,
valami gonosz, valami véletlen, furcsa ok
haláluk akarta.

Zenét keverték eléjük a vályúba, zenét,
habzsolták a hangot,
éhesen falták, boldogan, mert ezért vagy azért
boldog, aki boldog.

Ezen a januári estén a hó nem esett
odakint az utcán.
Nem zuhogtak a hópelyhek egymásra egyenest,
mint hullámra hullám.

Nem a hópihék bordája recsegett, ropogott,
ahogy dőlt a falka.
Ott voltam én is, hallani, alattam hogy ropog
testük katafalkja.

Emlékmű

A halottak, az időtlen szívűek,
a föld alól kinyúlva
rakják föl sejtelmes emlékművüket,

a lényegfestőt az álhű bronz helyett,
hogy bárki megtanulja:
nem élni üdvös, amit tudsz, meg ne tedd.